

dlejší místo, a trestní soudce není povolán, aby prováděl formální spor civilní.

K hájení práv žalované poskytoval rozhodně civilní spor nejvhodnější a přirozený rámec a podklad. O podání civilní žaloby byla však žalovaná žalobcem dne 15. února 1916 neprodleně (§ 124. poj. ř.) vyrozuměna. Bylo její povinností, aby ihned po obdržení oznámení měla na zřeteli právní obhájení žalobcovu a pečovala o znalecké vedení sporu. Žalované bylo možno, aby přistoupila k zahájené rozepři právní jako vedlejší intervenientka s postavením společníka v rozepři dle §. 20. c. ř. s. — aniž by bývalo třeba ohlášení rozepře nynějším žalobcem, tehdejším žalovaným — a použití všech jí po ruce jsoucích prostředků právních a obranných (mezi nimi také námitky § 46. zák. o úraz. poj.). Vznést odvolání bylo za daného stavu věci nutno v zájmu žalované samotné.

Opomenula-li žalovaná vše to učiniti a odmítla-li dopisy ze dne 28. února a 9. března 1916 veškeré účastenství na právní rozepři bez důvodu, musí sama nésti škodlivé následky passivního chování svého a své nečinnosti, jakož i neodůvodněných obmeškání.

(Rozh. nejvyššího soudu ze dne 17. dubna 1917,
R v III 37/17.) —rcn—

Ve sporu o oprávněnost nároku (svého času pozůstalostního) proti dědici s výhradou není se zabývatí otázkou předluženosti, resp. postačitelosti pozůstalosti; řešení této otázky je vyhraženo případnému exekučnímu řízení.

Dovolání, pokud se opírá o dovolací důvod č. 4. §u 503. c. ř. s., jest oprávněné. Při rozhodování nynějšího sporu dal se odvolací soud vésti právním názorem, že ve sporu, vedeném proti dědici s výhradou o uznání právní bytnosti zažalované pohledávky a o její zapravení z pozůstalého jmění dlužníkovy, sluší současně rozhodnouti o otázce, stačí-li pozůstalost žalované, odevzdaná k uspokojení žalobcovy nároku. S tímto názorem bylo by lze jen tehdy souhlasiti, kdyby rozhodnutí o oprávněnosti žalobcovy nároku záviselo na existenci neb neexistenci nějakého fondu k jeho uspokojení postačujícího. Tomu tak však v tomto případě není. Žalovaná ani ne tvrdila, že právní existence zažalované pohledávky již původně závisela na splnění takové podmínky, — a pouhou okolností, že dlužník nevyrovnal za živobytí svého dluhu, nestala se bezpodmínečná pohledávka věřitelova podmíněnou, naopak tak, jak ji dlužil zůstavitel, přešla dle §u 548. obč. z. na jeho dědice. Ani ručení dědice s výhradou není vázáno podmínkou, nýbrž dle §§. 802. a 821. obč. z. pouze omezeno ve svém objemu v ten smysl, že dědic po odevzdání pozůstalosti má ručiti za dluhy zůstavitele pouze dle postačitelosti pozůstalosti do jeho vlastnictví přešlé (se zřetelem na břemena na

ni váznoucí). Zásada, že věřiteli za uspokojení jeho nároku ručí bezpodmínečně jmění jeho dlužníka i po svém převzetí dědicem s výhradou, zůstala ustanoveními §§. 802. a 821. obč. z. nedotčena. Pakliže tedy v tomto případě soud prvé stolice po zjištění platné existence, číselné výše a splatnosti žalobcovy pohledávky, jakož i odevzdání pozůstalosti žalované jako dědičce s výhradou odsoudil tuto k zaplacení zůstavitelova dluhu dle sil pozůstalosti, odpovídá právní posouzení, z něhož prvý soud při rozhodnutí konkrétního právního sporu vycházel, zákonu. Než ani v tom, že procesní soud prvé stolice se nepustil do rozboru námítky vznesené žalovanou o předlužení pozůstalosti, nýbrž rozhodnutí o otázce postačitelnosti pozůstalosti žalované, odevzdané k uspokojení žalobcovy pohledávky, vyhradil exekučnímu řízení, jež bude dlužno případně zahájit, nelze spatřovati nesprávného právního posouzení věci, ježto právě tak, jak nemůže býti odsouzení dlužníka k dlužnému placení na překážku námítka nemajetnosti dlužníkovy, jest také tvrzení o nedostačitelnosti pozůstalosti bez významu pro rozhodnutí o povinnosti dědičce s výhradou k zaplacení pozůstalostního dluhu dle sil pozůstalosti. Ježto tudíž názor tvořící základ rozsudku odvolacího soudu, že postačitelnosti pozůstalostní podstaty má zkoumati již procesní soud, ježto prý tvoří podstatný předpoklad pro rozhodnutí o oprávněnosti nároku směřujícího k odsouzení žalované dědičky s výhradou k zaplacení pozůstalostního dluhu, jest právně mylný, zvláště uváží-li se, že okolnost, je-li tu nějaký uhražovací fond, může býti směrodatná pouze pro dobytost, nikoli však pro skutečnou existenci pohledávky a pro závazek dlužníkův ku placení, — bylo k dovolání žalobce

(Rozhodnutí nejv. soudu z dne 8. února 1916, č. j.

Rv II 83/16
1)

—X.

K delegaci pozůstalostního soudu dle § 28. j. n.

Dle oznámení vojenských úřadů na okresní soud v B. padl 48letý X, příslušný do obce N. (okr. soud Ivančice). Obec N. vrátila okres. soudu v B. vyžádaný úmrtní zápis s tím zpět, že X je v N. neznámý; konaným vyhledáváním zjištěno, že manželka X žije v Německu a vyslechnuta táž udala, že poslední bydliště jejich v Rakousku byla Vídeň, III. okres, ulici že již neví, načež okresní soud v B. postoupil spisy okres. soudu Landstrasse (Vídeň, III. okres). — Tento soud zjišťoval dotazem u policie poslední bydliště zůstavitelovo ve Vídni, leč adresa nezjištěna, načež se vídeňský soud prohlásil nepřislušným, hlavně z důvodu, že neví-li manželka ulici ve Vídni, není dostatečného podkladu pro jeho kompetenci, a vrátil spisy brněnskému soudu. Okresní soud v B. předložil spisy nejvyššímu soudu, který rozhodl, že jako pozůstalostní soud má zakročiti okres-